

பழங்கற்காலக்கருவிகளும் பண்பாடும் ஓர் பார்வை

முனைவர் பா.ஜெயா

உதவிப்பேராசிரியர், இந்தியப்பண்பாட்டுத்துறை

அருள்மிகு பழனி யாண்டவர், கலை மற்றும் பண்பாட்டுக் கல்லூரி, பழனி

முன்னுரை

பழங்கால மனிதன் தொடக்க காலத்தில் காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்தான். இம்மக்கள் மரபொந்துகளிலும் குகைகளிலும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். ஒரு இடத்தில் தங்கி வாழவில்லை. இவர்கள் காடுகளில் கிடைக்கும் பழங்கள், கிழங்குகள், காய்கள் போன்றவற்றை உணவாக பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு வாழ்ந்த பழங்கால மனிதர்களை ஆய்வாளர்கள் இரண்டாக பிரித்தனர். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம், வரலாற்றுக்காலம் என கூறுவர். பழங்கால மனிதன் காடுகளில் வாழ்ந்த போது தன்னுடைய தேவைக்காக பல கூரிய கற்களை கருவிகளாக பயன்படுத்தினர். பழங்கால மனிதன் கற்களை பயன்படுத்தியக்காலம் 'கற்காலம்' என பெயர் வைக்கப்பட்டது. இந்த கற்காலத்தின் முதற்கற்காலம், இடைக்கற்காலம், கடைக்கற்காலம் என வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். தமிழகத்தில் கற்காலம் என்பது கி.மு.15,10,000.- தொடங்கி கி.மு.1000 வரை நீடித்த காலமாகும். இந்த கற்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகள் அவர்களது பண்பாடு குறித்து ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பழங்கற்காலம்

பண்டைய மனிதன் கரடுமுரடான கற்களால் தனது வாழ்க்கைக்கு தேவையான கருவிகளை உருவாக்கிய காலத்தைப் பழங்கற்காலம் என்பர். பழங்கற்கால மனிதர்களைப் பற்றி எழுத்து பூர்வமான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் படிமங்கள், புதைப்பொருள்கள், எலும்புகள், ஆகியவற்றின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம். இக்காலத்தில் மனிதர்கள் கற்களை பயன்படுத்தி வாழ்ந்து வந்தனர். தீக்கற்கள் செதுக்கப்பட்டு வெட்டும் கருவிகளாகவும், ஆயுதங்களாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. பழங்கற்கால மனிதன் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தான். விலங்குகளை வேட்டையாடியும், கிழங்குகள் தாவரங்களை சேகரித்தும் வாழ்ந்தனர்.

பழங்கற்கால கருவிகள்

பழைய கற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் 'குவார்ட்சைட்' எனப்படும் கரடு முரடான கற்களை வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படுத்தினர். பழைய கற்காலம் சுமார் கி.மு.பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் வரை நீடித்தது என கருதப்படுகிறது. இக்கற்கருவிகள் பெரும்பாலும் நிலத்தின் மேற்பரப்பிலேயே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்து நதியின் ஒரு கிளைநதியான சோகன் (எழுமாய்) நதியின் படுகைகளிலும், கா'மீரத்திலும், நர்மதைப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியிலும் மற்றும் பல பகுதிகளிலும் கைக்கோடிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. இதுபோன்ற கைக்கோடிகள், பஞ்சாப் பகுதியிலும் கிடைத்துள்ளன. தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளில் இக்கற்காலக் கருவிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. முதன்முதலில் சென்னைக்கருகில் தான் பழங்கற்காலக் கருவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1863-ல் இராபர்ட் பூரஸ் புட் என்பார் சென்னையை அடுத்துள்ள பல்லாவரத்தில் கைக்கோடிகளைக் கண்டுபிடித்தார். 1930-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் திருவள்ளூர் மாவட்டம் அத்திரம்பாக்கத்திற்கு அருகில் கொர்த்தலையாற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் மேற்பரப்பாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதையடுத்து இதே மாவட்டத்தில் குடியம் என்னுமிடத்தில் அகழாய்வு செய்யப்பட்டன. திருவள்ளூர், காஞ்சீபுரம், செங்கற்பட்டு (பொன்னேரி வட்டம், சிரீபெரும்புதூர் வட்டம், திருத்தணி வட்டம்), வடார்க்காடு (அரக்கோணம் வட்டம்) முதலான மாவட்டங்களில் பல இடங்களிலும் மதுரை வட்டம் அவியூர், தஞ்சாவூர் மாவட்டம் வங்கானங்கடிக்காடு, பெரம்பலூர் மாவட்டம் உடையார் பாளையம் வட்டம் நிள்ளியூர் முதலான இடங்களிலும் முதல் கற்காலக் கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளூர்-பொன்னேரி வட்டங்களில் ஓடும் கொர்த்தலையாற்றுப் படுகைகளிலும் முதல் பழங்காலக் கற்கருவிகள் பெருமளவில் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்தின் செங்கற்பட்டு, வடார்க்காடு மாவட்டங்களில் கிடைக்கும் பழங்கற்காலக் கருவிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை கைக்கோடிகளேயாகும். எனவே, இவை சென்னைக் கைக்கோடிகள் (ஆயனசயள ர்யனெ யுஒந) என்றே அழைக்கப்பட்டன. வடமதுரையில் பொன்னேரி வட்டம் வடமதுரையில் கிடைக்கும் அபிவில்லியன் கைக்கோடிகள் நேர்த்தியற்ற, கரடுமுரடான தோற்றம் கொண்டவை.

பழங்கால மக்களின் பண்பாடு

பழங்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளைக் கொண்டு, அவர்களது வாழ்க்கைமுறையை ஓரளவே அறிய முடிகிறது. முதல் பழங்கால மனிதன் வேட்டையாடுதலையே முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டான். இவன் கற்கருவிகளை மரத்தைச் சீவவும், வெட்டவும், இறைச்சியை வெட்டவும், தோலைச் சுரண்டவும் பயன்படுத்தினான். இவன் எலும்புகளையும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகிறது. திருவள்ளூர் வட்டத்தில் உள்ள குகைகள் அகழாய்வில் கடை அலியன் காலக்கருவிகள் சில கிடைத்துள்ளன. எனவே, கற்கால மனிதன் அங்கே நிரந்தரமாக வாழாமல், ஒரு சில சமயங்களில் மட்டும் குகைக்கு வந்து தங்கிச் சென்றான் எனக் கருதலாம். இதே காலத்தில் மகாராட்டிரப் பகுதியிலும் மற்ற சில இடங்களிலும், நீண்ட தந்தமுள்ள

யானைகளும், குதிரைகளும் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. பழங்கால மக்கள், சிறுபுதர்கள் வளரும் திறந்த சமவெளிகளிலேயே வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இறைச்சியுடன் இயற்கையில் கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளையும் உண்டிருக்கலாம். நெருப்பைப் பற்றி அறிந்திருக்கலாம். விலங்குகளின் தோலை உடையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். மனித எலும்புச் சின்னங்கள் எதுவும் கிடைக்காததால் இவர்களது தோற்றத்தைப் பற்றி ஒன்றும் அறிய முடியவில்லை. சம காலத்திய ஆப்பிரிக்கக் கற்கால மனிதன் ஹோமோ எரெக்டஸ் எனும் இன வகையைச் சேர்ந்தவனாகக் கருப்படுவதால், ஹோமோ எரெக்டஸ் இன மனிதர்களே தென்னிந்தியாவிலும் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும். கற்காலங்களின் சீர்மையை வைத்துப் பார்க்கும்போது இவர்கள் ஓரளவு சிந்திக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கப்படுகிறது.

இடைப்பழங்கற்காலம்

இந்தியாவில் இடைப்பழங்கற்காலம் ஏறத்தாழ நூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே இந்திய இடைப்பழங்கற்காலம் தொடங்கியதாக தொல்லியலார் கூறுவர். இன்றைக்கு 30000 அல்லது 40000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் ஊகிக்கப்படுகிறது. முதல் பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் செய்யப்பட்ட முறைக்கும் இடைப்பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் உருவாக்கப்பட்ட முறைக்கும் பெரிய வேறுபாடு உள்ளது. இடைப்பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் பெரும்பாலும் நுண்துகள் கொண்ட ஜேஸ்டர், செர்ட், அகேட் (Jasper, Chert, Agate) நீலச்சாயலுடைய வெண்ணிற மணிக்கற்கள் முதலான கல் வகைகளைக் கொண்டே வடிவமைக்கப்பட்டன. இக்கல்வகைகள், நேர்த்தியான கருவிகள் செய்வதற்கு ஏற்றவை. அடுத்து முதல் பழங்கற்காலத்தைவிட இக்கருவிகள் அளவில் சிறியனவாக உருவாக்கப்பட்டன. சுரண்டிகள், பட்டைக் கத்திகள் ஆகிய கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. சுரண்டிகளில் பலவகைகள் காணப்படுவதால், இவை அக்காலத்தில் அதிகம் புழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கருதலாம். சில்லுக்கருவிகள் ஓரளவிற்கு லெவாய்சியன் நுட்ப அடிப்படையில் செய்யப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. முதல் கற்காலத்தில் பெரிதும் புழக்கத்தில் இருந்த கைக்கோடிகள் இடைக்கற்காலத்தில் குறைவாகவே காணப்பட்டன.

கருவிகள் கிடைத்த இடங்கள்

மகாராட்டிரத்தில் கோதாவரி ஆற்றுப்படுகையில் நிவாசா, பால்பந்தாரி, காலேகான் ஆகிய இடங்களிலும், கர்நாடகாவில் மலப்பிரபா ஆற்றுப்படுகையில் தமிழ்கால் என்னுமிடத்திலும், ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் கர்நூலிலும், மத்தியப் பிரதேசத்தில் சிவ்னா ஆற்றுப்படுகையில் மாண்டேசர், நகர்காத்து ஆகிய இடங்களிலும், சோகிலா ஆற்றுப்படுகையில் பர்சென்டா என்னுமிடத்திலும், ஓரிசா மாநிலத்தில் காட்கை ஆற்றுப்படுகையில் பிசிதல், கதா போன்ற இடங்களிலும், இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் இலூனி ஆற்றுப்படுகையில் சிரீ கிருணாபுரம், காரி ஆகிய இடங்களிலும் இடைக்கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இடைப்பழங்கற்காலக் கருவிகள்

தமிழ்நாட்டில் முதல் கற்காலக்கருவிகள் கிடைத்த இடங்களிலேயே பெரும்பாலும் இடைக்கற்காலக் கருவிகள் அதிகம் கிடைத்துள்ளன. வடமதுரை, அத்திரம்பாக்கம் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் வத்பூர், பரந்தூர்-திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் கிருணாபுரம், ஆரம்பாக்கம், ரங்கபுரம் ஆகிய இடங்களில் இக்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. 2005-2006-ல் நடந்த அகழாய்வில் திருவள்ளூர் மாவட்டம், பரிசுளம் என்னுமிடத்திலும் இக்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. திருச்செந்தூருக்கு அருகாமையில் மெஞ்ஞானபுரம், நாசரேத் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள கருவிகளும் இடைப்பழங்கற்காலத்தைச் சார்ந்தவையே எனக்கணித்துள்ளனர்.

இடைப்பழங்கற்கால மக்களின் பண்பாடு

முதல் பழங்கற்கால மக்களின் வாழ்க்கைநிலையே பெரும்பாலும் இடைப்பழங்கற்கால காலத்திலும் நீடித்தது என்றே கருத முடிகிறது. வேட்டைத் தொழிலையே முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவர்கள் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளில் மாற்றம் காணப்படுகின்றன. இடைக்கற்காலத்தினர் மரக்கிளைகளைக் கூரிய நுனி உடையதாகச் சீவி அவற்றை வேல், ஈட்டி போன்று பயன்படுத்தினர் என ஊகிக்கப்படுகிறது. சுரண்டிகளைக் கொண்டு மரக்கிளைகளோடு தோல்களையும் சீவியிருக்கலாம். எனவே, இவர்கள் தோல்களை ஆடையாகவும் (Dress) மற்றவற்றிற்கும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். இக்காலகட்டத்தில் இடைவிடாத பெருமழைப் பொழியும், குளிரும் இருந்ததால் இவர்கள் தோலை உடையாகப் பயன்படுத்தினர். இடைக்காலக்கருவிகள் அழகில் குறைந்து காணப்படுவதால், அழகைக்காட்டிலும் பயனைத்தான் அவர்கள் முக்கியமாகக் கருதினர் எனக் கொள்ளலாம். வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் இம்மக்கள் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் எலும்புகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் அத்தகைய எலும்புகள் அகப்படவில்லை. ஆப்பிரிக்க இடைக்கற்காலக் கருவிகளுக்கும் இந்திய இடைக்கற்காலக் கருவிகளுக்கும் நிறைய ஒற்றுமை இருப்பதாக ஆல்சின் அம்மையார் கருதுகிறார்.

கடைப்பழங்கற்காலம்

பிலெஸ்டோசின் காலத்திற்கு பின்னர் கடைப்பழங்கற்காலப் பண்பாடு தோன்றியது. உலகம் முழுவதிலும் ஹோலோசின் காலத்தில்தான் நுண்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கால மனிதர்கள் முற்றிலும் விலை மதிப்புள்ள (சுநஉழைரா) கல்வகைகளைக் கொண்ட மிகச்சிறிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இவை ஒரு அங்குலமும் அதற்கும் குறைவான அளவும் உள்ள சிறு கருவிகளே ஆகும். எனவே, இக்காலம் சிறுகல் காலம்

அல்லது நுண் கருவிக்காலம் (Micro Lithic Period) என்று அழைக்கப்பட்டது. இக்கருவிகள் ஜேஸ்பர், கால்சிடனி (Chalcedony), படக்கல் (Crystal), வரியோடிய அகேட் (Banded Agate) ஆகிய விலைமதிப்பற்ற (Semi Precious) கற்களால் செய்யப்பட்டன. இந்தியாவின் பெரும்பகுதிகளில், நுண்கற்கால பண்பாடு புதிய கற்காலக் கடைப்பகுதியின் சமகாலத்ததாக என ஊகிக்க முடிகிறது. தூத்துக்குடிக்குத் தென்மேற்கில் கூத்தம்புளி, கடலங்குளம், சாயர்புரம் ஆகிய இடங்களிலும், ஆற்றுக்குத் தெற்கே நாசரேத்திற்கு அருகிலும் திருச்செந்தூருக்கு மேற்கில் மெய்க்ஞான புரத்திலும், வடார்க்காடு, செங்கற்பட்டு, மதுரை மாவட்டங்களிலும் ஏராளமான கற்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. வட்டுக்கருவிகள், சுரண்டிகள், பிறைகள் ஆகிய கருவிகள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நிறைய கிடைத்துள்ளன. நுணியில் கூர்மையான இச்சிறு கருவிகள் குச்சி, எலும்பு ஆகியவற்றின் முனையில் இணைக்கப்பட்டு, வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கருவிகளைச் செய்ய அழுத்தத் தொழில்நுட்பம் (Pressure Technique) கையாளப்பட்டது. இந்தத் தொழில் நுட்பத்தில் சுத்தியல்களைக் கொண்டு நேரடியாகச் சில்லுகளைப் பெயர்க்காமல் தமரூசியின் மூலம் சில்லுகளை அழுத்திப் பெயர்த்தெடுத்தனர். மிகக் குறைந்த அளவில் ப்பூரின் (Burin) எனும் கல்லுளி கற்கருவிகளும் இவ்விடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கடைப்பழங்கற்கால மக்களின் பண்பாடு

கடைப்பழங்கற்கால மனிதன் வேட்டையாடும் நிலையில் இருந்து வேளாண் தொழிலுக்கு அடியெடுத்து வைக்கத் தொடங்கினான். வில்லும் அம்பும் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. உள்நாட்டில் வாழ்ந்த இவர்கள், கடற்கரைகளுக்குச் சென்று மீன்பிடி தொழிலிலும் ஈடுபட்டனர். திருநெல்வேலிக் கடற்கரைகளிலும், இலங்கையிலும் ஒரேமாதிரியான கருவிகள் கிடைத்ததால் அன்று கடல்வழிப் போக்குவரத்தும் இருந்தது என அறிய முடிகிறது. அடுத்து இந்தோனேசியாவில் கிடைக்கும் இருபக்க அம்புமுனைக்கருவியும் ஒரே வகையாக உள்ளதால், ஒரு தொழில்நுட்பம் மற்றொரு இடத்திற்குப் பரவ இவர்களிடையே கடற்பயணத்திறமை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஆல்சின் அம்மையார் (Bridge Allchin) கருதுகிறார். வட இந்தியாவில் விந்திய மலைத்தொடர்க் குகைகளில் இக்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. எனவே இவர்கள் குகைகளில் வாழ்ந்தனர் என ஊகிக்கமுடிகிறது.

புதிய கற்காலம் (Neolithic Age)

நாடோடிகளாக வேட்டையாடித் திரிந்த நிலை மாறி-ஓரிடத்தில் நிலையாகக் குடியேறி, வேளாண்மையும் செய்யத் தொடங்கிய இவர்களது காலம் ஒரு புரட்சிக்காலம் எனலாம். உணவைத்தேடிச் செல்லும் நிலையை மாற்றி, உணவை உற்பத்தி செய்யும் நிலையை அடைந்தனர். நாடோடிகளாகத் திகழ்ந்த இவர்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாகத்தங்கி வாழ்ந்தனர். குடிசைகள் கட்டத்தொற்றுக்கொண்டனர். மட்பாண்டங்கள் செய்யவும், வண்ண ஓவியங்கள் தீட்டவும் கற்றுக்கொண்டனர். உலகின் எல்லாப்பகுதிகளிலும், புதிய கற்கால மக்கள் இத்தகைய முன்னேற்றங்களைக் கண்டனர். ஏற்றத்தாழ் சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திற்குச் (கி.மு.2300- கி.மு.1750) சம காலத்தியனவாகும் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. வடமேற்கு மண்டலத்தில் புதிய கற்காலத்தில் கர்மீர்ப்பகுதியில் உள்ள புர்சாஹோம் (Burza Hom) என்னும் பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளின் பயனாக புதிய கற்கால மக்கள் இரண்டு காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்துள்ளமை அறியப்படுகின்றது. முதல் காலக்கட்டத்தில் குழிகளைப் (PIT) போன்று, வட்டம், நீள்வட்டம், சதுரம் ஆகிய வடிவங்களில் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டன) கல்லால் செய்யப்பட்ட உளி, கொத்து, பேனாக் கத்திகள், வாய்ச்சிகள் (Adze), வட்டக்கற்கள், அம்மி, குழவி, திரிகைக்கல் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. எலும்புக் கருவிகள், முனைகள் (Points) சுரண்டிகள், பலவிதமான மட்கலங்கள், மண்ணலான முயல் பொம்மை ஆகியனவும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கேழ்வரகு, கொள்ளு, பச்சைப்பயறு ஆகிய தானியங்கள் தீய்ந்த நிலையில் காணப்பட்டன. ஆடு, மாடு, புள்ளி மான், காட்டுப்பூனை, பன்றி, காண்டாமிருகம், கோழி ஆகியவற்றின் எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன.

முடிவுரை

கற்கால மனிதனை முதல்கற்காலம், இடைக்கற்காலம், கடைக்கற்காலம் என ஆய்வார்கள் பிரித்து கூறுகின்றனர். காடுகளில் வாழ்ந்த பழங்கால மக்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பலகற்கருவிகளை பயன்படுத்தியது வரலாறு வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சில்லுக்கருவிகள், கோடாரி, கிழிப்பான் சுத்தி போன்ற கற்கள் பயன்படுத்தி வாழ்ந்தனர். பல காலம் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் பலவகையாக கற்க் கருவிகளை பயன்படுத்தினர். காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டு, திரித்தணி, மதுரைவட்டம், தஞ்சாவூர் போன்ற இடங்களில் கற்கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, இப்பகுதிகளில் பழங்கற்கால மனிதர்கள் வாழ்ந்தனர் என அறியப்படுகின்றன. பல இடங்களில் அகழாய்வின் போது கண்டெடுக்கப்படும் பல கற்கருவிகளை கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கற்கருவிகளை பல அருங்காட்சியங்களில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளின் அடிப்படையில் பழங்கற்கால மனிதன் பயன்படுத்திய கற்கருவிகள் மற்றும் பண்பாடு குறித்து அறிய முடிகின்றன.